

On Beş Temmuz Destanı

— halisi · 30 Eylül 2016

Kendini Mesih sanan, Pensilvanya'da bir zat,
Kitap, sünnet derdi de, ama bunlara tezat,
Yetinmeyip kumpasla, kastetti bu vatana,
Din, diyanet, ne varsa, satarak haraç mezat,

Oysaki onca yıldır, hep din deyip durmuştu,
Dünyalık makamları, yerden yere vurmuştu!
Hasretle yana yana, bir gün gelecek diye,
Güya altın bir neslin, hayalini kurmuştu!
Gönlünde yer edindi, halkın da, eşrafın da,
Hayranlardan bir çember, oluştu etrafında.
Görünce böyle gücü, para, makam, ün için,
Ne kadar çakal varsa, toplandılar safında.
Efsunkâr sohbetleri, duyanlar haktır sandı,
Şeytanca uydurulmuş, masallara aldandı.
Çok da güzel rol yapan, ağlayan şarlatanın,
Timsah gözyaşlarına, ne de çok kimse kandı,
Hâkim, savcı, öğretmen, kimi de polis, asker,
Devlet kurumlarında, sessizce, teker teker,
Kadrolara yerleşip, en mahrem görevlerde,
Mankurtlaşmış kafalar, bir emir beklediler.
Ve on beş Temmuz gece, Fetoş denen illete,
Tapan bu sapkın güruh, düşüp hakir zillete,
Darbe yapmaya kalkıp, tanklarla, uçaklarla,
Gözü dönmüş bir halde, ölüm kustu millete.
Sandılar kan ve ölüm, gönle dehşet salacak,
Gözü korkan insanlar, elbet sessiz kalacak!
Daha sabah olmadan, tan yeri ağarmadan,
Bu şerefsiz kalkışma, mutlak sonuç alacak!
Ancak, hamdolsun Rabbim, olmazları oldurdu,
Korkak sandıkları millet, meydanları doldurdu.
Genç-Yaşlı, kadın-erkek, Türk'ü, Kürt'ü el ele,
Hem bozdu hesapları, hem de saç-baş yoldurdu.
Ne müthiş manzaraydı, herkes kıyama durmuş,
Kim demiş böyle günde, asil millet uyurmuş?

Sanki mahşerden bir gün, sanki Sur' üflenmiş,
Lebbeyk demiş yürekler, yüce çağrıya uymuş.
Köprünün üzerinde, kimdi o dimdik duran?
Ve nasıl bir yürekti, böyle korkusuz vuran?
“Evlat babaya silah, çeker mi oğlum” deyip,
Gönül otağımızda, bir kadını taht kuran.

Kitap, bayrak ve silah üstüne etmiş yemin,
Yürüdü şehadete hak Muştusundan emin.
Astsubay Halisdemir, Ömer'ce duruşuna,
Otuz kurşun şahittir, şahittir arz ve zemin.
Göğsünü tanka karşı, hiç korkmadan gerenler,
Kurşun yağmurlarından, gonca güller derenler;
Bir destan yazdılar ki, hem de nasıl bir destan,
Vatan, namus, din deyip, severek can verenler.

...
Gönderinde haşmetle, duruyorsa al sancak,
O yiğit insanlarla, mümkün olmuştur. Ancak;
Bir Mehmet Akif gerek, ya da bir Necip fazıl,
On beş Temmuz gününde, olanları yazacak.